

جناب آقای دکتر حسین سیمایی صراف

وزیر محترم علوم، تحقیقات و فناوری

جناب آقای دکتر محمدرضا ظفرقندی

وزیر محترم بهداشت، درمان و آموزش پزشکی

موضوع: درخواست رسمی تعلیق امتحانات پایانی نیمسال تحصیلی جاری و هشدار نسبت به فرسایش ظرفیت دانشگاه

با سلام و احترام

گاه یک نهاد نه در لحظه بحران، بلکه زمانی آسیب می بیند که «توان تحمل پذیری» و «امکان ادامه دادن آن» با یکدیگر اشتباه گرفته می شود. متأسفانه دانشگاه های ایران ماه ها است در چنین وضعیتی به سر می برد؛ وضعیتی که در آن از استادان انتظار تحمل فشارها می رود، اما این تحمل به تدریج به فرسایشی بدل شده که خود امکان ادامه را تضعیف کرده است.

همان گونه که مستحضرید، استادان دانشگاهی ایران سال جدید را با امید به تدبیر مدیران و نگرانی از تداوم برخی کارشکنی ها آغاز کردند؛ با این حال ، با وجود فشارهای معیشتی، تأخیر در اجرای مصوبات، بلا تکلیفی در پرداخت ها و کاهش مستمر قدرت خرید، همچنان کوشیدند هزینه این وضعیت به کیفیت آموزش، دانشجو، آرامش دانشگاه و ارائه خدمات تخصصی منتقل نشود اما روشن است که چنین همراهی، اگر به مثابه ظرفیتی نامحدود تلقی شود، به تدریج خود به منشأ فرسایش تبدیل خواهد شد.

این فرسایش اکنون به مرحله ای رسیده است که مسئله را از «تأخیر در پرداخت» فراتر برده و به «هزینه های تعلل» تبدیل کرده است؛ هزینه هایی که بخش قابل توجهی از آن عملاً بر دوش دانشگاه و اعضای هیأت علمی قرار گرفته است. بر اساس گزارش های دریافتی از دانشگاه های مختلف، در همین نیمسال بخش قابل توجهی از آموزش مجازی، جلسات شوراها و گروه ها، دفاعیه ها و فعالیت های علمی با اتکا به امکانات شخصی استادان انجام شده است.

با این حال، این همراهی اگرچه در کوتاه مدت از اختلال آموزشی جلوگیری کرده، در بلندمدت خود به تهدیدی برای نظام دانشگاهی بدل می شود؛ زیرا هیچ نظام دانشگاهی نمی تواند بر پایه تعهد، سکوت و مصرف تدریجی سرمایه انسانی خود پایدار بماند. آنچه در

ظاهر استمرار آموزش به نظر می رسد، در واقع فرسایش تدریجی بنیان های همان آموزش است. استاد

دانشگاه که باید نیروی فکری توسعه کشور، مرجع علمی جامعه و تربیت کننده نسل آینده باشد، امروز بیش از آنکه درگیر مأموریت اصلی خود باشد، درگیر ابتدایی ترین الزامات زندگی شده است؛ وضعیتی که با مأموریت دانشگاه به عنوان موتور تولید سرمایه انسانی در تعارض مستقیم قرار دارد.

این تعارض زمانی جدی تر می شود که توجه کنیم ترمیم حقوق، پاسخ نهایی به مسائل ساختاری آموزش عالی نیست و حتی در صورت اجرای کامل نیز فاصله ای معنادار با جبران کاهش قدرت خرید سال های گذشته دارد. اما مسئله مهم تر از سطح این ترمیم، پیامی است که از تداوم تعویق و ابهام آن به دانشگاه منتقل می شود: **تضعیف اعتماد به اعتبار و قابلیت اجرای تصمیمات رسمی پس از تصویب و ابلاغ.**

از این رو، هشدار می دهیم که ادامه روند کنونی، به ویژه در آستانه امتحانات، خطر تصمیم های پراکنده و ناهماهنگ در دانشگاه ها را افزایش داده و انسجام آموزشی را به مخاطره می اندازد. بر این اساس، شورای مرکزی کانون صنفی استادان دانشگاهی ایران و هیئت مؤسس کانون استادان علوم پایه سلامت کشور از شما به عنوان متولیان دو وزارتخانه ذی ربط انتظار دارد که در جایگاه اعضای از خانواده دانشگاهیان، مسئولیت این تصمیم را شخصاً بر عهده گرفته و پیش از آغاز فرآیندهای اجرایی امتحانات در دانشگاه ها، **تعلیق امتحانات پایان نیمسال جاری را به عنوان اقدامی رسمی و فوری اعلام و ابلاغ نمایید.**

این اقدام نه به معنای تعطیلی دانشگاه، بلکه اقدامی پیشگیرانه برای جلوگیری از آسیب به آموزش است؛ زیرا در شرایطی که تمرکز اعضای هیأت علمی، روح و روان ایشان تحت تأثیر اقدامات مخرب نظام آموزشی قرار گرفته است، تعلیق رسمی امتحانات از پراکندگی تصمیم ها در سطح دانشگاه ها جلوگیری کرده و مانع از انجام ارزشیابی آموزشی با کیفیت نامطلوب شده و در نهایت از آسیب به نظام آموزشی و دانشجویان محافظت خواهد نمود. تأکید می شود این درخواست صرفاً تغییر یک تاریخ در تقویم دانشگاهی نیست، بلکه دعوتی است به تصمیم گیری مسئولانه در درون خانواده دانشگاهی؛ اینکه روشن شود آیا قرار است دانشگاه همچنان بر فرسایش خاموش استادان اداره شود یا تصمیم گیران نیز سهم خود را در مدیریت این وضعیت و پذیرش مسئولیت آن ایفا خواهند کرد. این انتخاب، تعیین می کند دانشگاه در مسیر تضعیف معیشتی باقی بماند یا امکان بازگشت به مأموریت اصلی خود، یعنی آینده سازی برای کشور، را حفظ کند.

در پایان، یادآور می شویم که دانشگاه و استاد، پیش از آنکه ابزار توسعه باشند، خود غایت توسعه اند. امیرالمؤمنین (علی) می فرماید: «هَلَكَ امْرُؤٌ لَمْ يَعْرِفْ قَدْرَهُ»؛ هلاک شد آن که قدر خویش را نشناخت. امروز، نشناختن قدر دانشگاه و استاد، به معنای هدررفت سرمایه ای ملی و جبران ناپذیر است و مسئولیت تاریخی مدیران کشور، شناخت این قدر پیش از تحمیل هزینه های آن بر آینده کشور است.

با تجدید احترام

کانون صنفی استادان دانشگاهی ایران

هیئت مؤسس کانون استادان علوم پایه سلامت کشور

